antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2010./3. szám

„Még a mezei vadak is dicsőíteni fognak engem... mert vizet fakasztok a pusztában és folyókat a sivatagban.”

Ézs 43,20

SZÁRNYAI ALATT LÉSZEN OLTALMAD

Ki ne látott volna már egy pici pihegő csibét tyúkanyója, vagy madárkát anyukája szárnyai alá menekülni és ott – minden rettegéstől és remegéstől mentessé válva – lecsillapodni? Kedves látvány. De most én lettem olyan, mint egy pici, pihegő csibe, vagy madárka. Miért? Mert március 4-én egyedül maradtam. Férjem 59 éves házasság után hazament az Úrhoz, gyermekeim meg nagyon messze laknak tőlem. Ugyan éppen halála előtt két nappal Dorottya és családja, búcsuztatásakor meg György és családja, és idővel a Enikő és a férje is eljött, hogy mellettem álljanak és erősítsenek, de amint egyre jobban múlik az idő, és egyre több hetet töltök egyedül, feltűnik, hogy milyen gyengéden támogat és erősít engem Istenem. Szinte csodálkozom is viselkedésemen, mert meg kell állapítanom, hogy ez nem „ÉN" vagyok. A belém költözött Jézus SzentLelke éli életét az én testemen keresztül. Mivel maga az Atya hordoz és erősít engem minden egyes élményen keresztül.

Talán ott kell elkezdenem, hogy legalább egy évvel ezelőtt Isten Lelke arra késztetett, hogy tanuljak meg több igerészletet kívülről. Az egyik ilyen rész a 91. Zsoltár volt. Aztán azóta esténként, elalvás előtt – sok egyéb Igével együtt – igyekszem magamban elmondani azokat. Bizonyára az Úr Lelke azért indított erre, mert tudta, hogy hamarosan nagy szükségem lesz szavaira. S azt hiszem, mondanom sem kell, hogy mennyire megnyugtat, amikor nap mint nap ismétlem: *„Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem; őbenne bízom! Mert ő szabadít meg téged a madarásznak tőréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; pajzs és páncél az ő hűsége..."* és így tovább. Mire – mint egy pici pihegő csibe, vagy madárka – odaképzelem magam Megváltóm szárnyai alá, és megnyugszom.

Azonkívül nagy segítség, vigasz és bátorítás volt számomra, hogy férjem egy percet sem szenvedett. Naponta többször megkérdeztem tőle, hogy fáj-e valami? S mindig megnyugtatott, hogy semmi, de semmi sem fáj neki. Sőt, jókat pihent, naponta kérte, hogy olvassak neki Bibliát, és utána hangos imával járult az Úr elé, név szerint könyörögve értem, gyermekeinkért, unokáinkért, dédunokánkért, húgáért, unokaöccseiért, gyermekeikért, mindannyiuk házastársáért, és önmagáért, meg barátaiért.

Aztán a következő erőforrást gyülekezetünk lelkésze, felesége és tagjai, meg a távolban élő rokonaink, és lelki Testvéreink jelentik számomra, mert mind imádkoznak értem. S ki sem mondhatom, hogy mennyire megnyugtat ez a tudat, s milyen valóságosan bátorít és vezet Urunk imáik hatására, vagy meghallgatása következtében! Néha pont oda irányít, ahol valamit meg kell tennem, máskor meg eszembe juttatja, hogy mit, mikor és hova tettem. Közben testvéreim nem csak imádkoznak értem, hanem fizikai segítségüket is felajánlották nekem. Úgyhogy nekem csak egy telefonhívásomba kerül, hogy bármikor valaki kisegítsen.

Majd az egyetemen lévő kollegáim és három csoportom bátorítása is erősít. Ugyanis, amint megtudták, hogy férjem bekerült a kórházba, sőt meg is halt, azonnal különös figyelemmel és gyengédséggel vettek körül. És vannak, akik imában is hordoztak, és hordoznak mindmáig. A többiek meg csodálkozva figyelik, hogy honnan van erőm megállás nélkül tovább tanítani? Nem beszélve arról, hogy a társaságuk is jól esik, illetve fontos nekem; mivel nem lenne egészséges, teljes elszigeteltségben élnem.

Továbbá segít és segített az a tény is, hogy – mivel férjem egy hónapos kórházi és ápolóintézeti tartózkodása alatt naponta órákhosszat vele voltam – estére már nagyon vágyakoztam az otthonom, a csend, a magány, és az ágyam után. Ezért minden nap boldogan jöttem haza és pihentem meg az üres házban. S ez a boldog érzés akkor is megmaradt bennem, amikor már tudtam, hogy ezután mindig egyedül kell élnem.

Azonkívül még az is javamra vált, hogy a férjem elvesztése utáni napon hirtelen borzalmasan megfájdult a bal csípőm. Emiatt azonnal orvoshoz kellett mennem, majd hetenként kétszer gyógytornára is járnom. Ugyanakkor rengeteg intézni való dolgom is lett. Vagyis minden nap el kellett mennem valamilyen hivatalba, beszélnem kellett valamilyen hivatalos egyénnel, s utána kellett járnom valaminek. Voltak napok, amikor egyik helyről a másikra szaladgáltam. De ez a roppant nagy elfoglaltság is gyógyír volt nekem!

Ráadásul – legnagyobb csodálkozásomra – továbbra is olyan rendszeresen és egészségesen táplálkoztam és táplálkozom, főzök, eszek, iszok és pihenek, takarítok, mint azelőtt. Vagyis a fizikai életem is rendszeres maradt, mert a testem megkívánja. S bizonyára ezt is Uram intézte így.

Végül, mivel már gyermekkoromban a szüleim megtanítottak arra, hogy a vasárnap az Úr napja, s ezért az Isten házában töltendő a reggel és a délután vagy este, továbbra is minden vasárnap kétszer eljárok a templomba. Ezáltal elkerülöm a mások által gyakran tapasztalt vasárnap délutáni depressziót. Helyébe mindig kapok új, bátorító üzenetet, meg lelki testvéreim szeretete és imái által is felüdülök, és ráadásul még tovább is fejlődök.

Amíg a férjem a kórházban volt, addig testvéreimmel komolyan imádkoztunk gyógyulásáért. De azt is hozzáfűztük, hogy „...mindazáltal Drága Mennyei Atyánk! Ne úgy legyen, ahogy mi akarjuk, hanem, ahogy Te." S nyilván Istenünk haza akarta vinni férjemet, mert végülis teljesen fájdalommentesen, és szép csendben hazavágyott, és hazament. Azóta meg nem szűnök meg csodálkozni azon, hogy drága Uram milyen gyengéden de határozottan támogat és vezet engem – a melankólikus, félős, gyáva, gyenge alaptermészetű egyént. S imádom érte szent nevét. Vagyis, Igéjének kívülről való megtanulása által lelkileg már jóelőre felkészített. Aztán férjem egy hónapos kórházi és ápolóintézeti távolléte alatt testileg is megszoktatta velem az egyedüllétet. Továbbá fizikai fájdalmam, felelősségeim, feladataim, szokásaim és embertársaim támogatása által fenntartott, és tart eddig. Mindezt azért tette és teszi meg velem, mert évekkel ezelőtt Jézust a szívembe hívva, Isten gyermeke lettem. S ő pedig megígérte, hogy az övéiről mindig gondot visel. Mindezért Övé legyen a hála és dicsőség!

Ezért Kedves Olvasónk! Ha még nem vagy Isten gyermeke, akkor hívd szívedbe Jézust most – megvallva, hogy hiszed, ő az Isten Fia és Megváltó, meg kérve tőle bűnbocsánatot. Mire azonnal beköltözik hozzád, megbocsájt és egy mennyei helyet is ad. Sőt, egyben Isten gyermekévé tesz. Aztán bármilyen szörnyű fájdalom, vagy súlyos próba érne Téged, a 91. Zsoltár szavait idézve, valamint Istenre való állandó feltekintéssel nézhetsz a problémáddal szembe! Az Úr szárnyai alatt lesz neked is állandó oltalmad!

Mátrai Mihályné, Fülöp Irma

TÁRSBÉRLET

Társbérlet. Nem túl jól csengő kifejezés, különösen azok fülében, akik még élvezték „áldásait". Azok kedvéért, akik ebből kimaradtak, s talán már azt se tudják, hogy mit is takart ez, elárulom, hogy ez egy olyan lakhatási forma volt, melyben két-három család élt annak idején, (főleg a háború után), egy-egy nagyobb lakásban. Minden családnak megvolt a saját szobája, vagy szobái, s a konyhán, fürdőszobán, előszobán közösen osztoztak. Ebből persze sok kellemetlenség, súrlódás adódott, s mára már a legtöbben csak hírből ismerik a lakhatás eme formáját. (Hála Istennek!) Pontosabban ma inkább fiatalok, pl. egyetemisták között létező lakásmegoldás a társbérleti forma, hiszen, ha ketten-hárman-négyen vesznek ki egy-egy lakást, akkor kifizethetőbbek az egyébként horribilis lakhatási költségek.

Tehát ez volt, és ez lett a társbérlet. Meg az, ahogy nálunk van. Igaz, mi nem a lakáson, hanem az udvaron osztozunk lakótársakkal. Mégpedig két és négylábúakkal egyaránt. Vannak köztük nagyobbak és kisebbek. Például madarak. Mégpedig szép számmal. Feketerigók, meggyvágók, kerti rozsdafarkúak, zöldikék, gerlék, és természetesen verebek is. Ezen túlmenően cinkék, szarkák, tövisszúró gébicsek is látogatják a kertünket, illetve valami nagyobb ragadozó madarat is láttunk már, amelyik nálunk ebédelt. A terasz melletti bokorról szerezte az óvatlan verebet, és a cseresznyefa ágán fogyasztotta el. Kissé meglepődtünk, mert mi is kint voltunk a teraszon a vadászat pillanatában. A madarak mellett vannak gyíkjaink is, egyiknek például már többször lett rövidebb a farka a kutyánk vadászösztöne miatt, pedig középső lányunk alaposan elmagyarázta neki, hogy a gyíkok hasznos állatok... Az egerek populációjának ritkításáért nem kapott szidást négylábú házőrzőnk, pedig nem kevés elpusztításáért felelős... Egy szó, mint száz, sokan osztozkodunk, az egyébként nem túl nagy udvaron, de békében éldegélünk. Ráadásul még tanulgatunk is egymástól. Például szorgalmat. Még, hogy az állatok nem dolgoznak! Dehogynem! Mégpedig hajnaltól késő estig, esőben, szélben, hőségben és viharban egyaránt. A feketerigó szülők például megállás nélkül szedegetik a különféle rovarokat csemetéiknek. Még azután is, hogy kirepültek az ifjoncok a családi fészekből. Az első ilyen alkalom számomra is emlékezetes. Lányom kiabálására szaladtam ugyanis a garázs alá: „Anya, gyere gyorsan! Mozog a fűrészporos zsák." Szaladtam, gondolván valószínűleg egy egér ijesztette halálra legkisebb lányomat. De, nem. Egy frissen kirepült feketerigó csemete találta kellemes fészeknek a fűrészporral teli zsákot. A testvérkéje nála is merészebb – vagy inkább butuskább volt –, mert a kutya etetőtálját nézte ki új lakásul. Onnan gyorsan kipateroltuk, mondván, ennél sokkal rosszabb helyre nem mehettél volna, te szegény jószág! Hiába a „nagyság" az nagyság... Úgy látszik, még feketerigóéknál is. S ha tudja az a gyerek, akkor tudja, hogy mit akar! Na, persze ez a „nagyság" csak az önállóságra terjed ki, mármint az önálló kóborlásra, s a szülők halálra rémítésére. Az önellátásra már nem, ugyanis a szülők kutya kötelessége az ifjoncok etetése. Élesen rikoltozva ezt ki is követelik maguknak az „önálló fiatalok". S a két szülő erejét megszakítva táplálja, az egyébként felnőtt méretű gyerekeket. Sokszor elnéztem őket, s közben jókat mulattam ezen a különös felálláson: önálló gyerekek, teljes szülői ellátással. Micsoda ellentmondás! S micsoda hasonlóság! Mármint az emberi társadalommal való hasonlóság. Mintha csak a ma tinédzsereit, fiatal felnőtteit látnám. Teljes önállóság az életvitel, a döntési szabadság és sokszor a lakhatás terén, és teljes függőség az anyagiak és az élet mindennapjai, pl. tiszta ruha, ennivaló, stb. terén. Még mielőtt valaki azt gondolná, hogy ez azért túlzás, szeretnék egy élményemről beszámolni. (Persze biztosan vannak jó példák is, ezt nem vitatom, de a nagyátlag azért kísértetiesen hasonlít feketerigóékhoz.) Tehát, egyik ismerősöm mesélte, aki egy vidéki vasútállomáson dolgozik. „Tudod – kezdte –, ha vasárnap este vagyok szolgálatban, akkor az intercity beérkezése után egy vásárlóm biztosan van még. Egy édesanya. Megveszi a következő hétvégére is a retúrjegyet. Már jól ismerjük egymást, s így az évek során megtudtam, hogy miért utazik minden hétvégére a fővárosba. A lányát látogatja meg. Pontosabban ez az utazás több, mint egy szokványos látogatás, ugyanis a hétvégeken ő végez el minden házimunkát, az egyébként már dolgozó, felnőtt lányánál. Ezt csinálta az egyetemi évek alatt is, s azóta is „így maradt". Ledöbbentem, s eszembe jutottak kis „társbérlőink". Igen, ebben a családban is kirepült a gyerek a családi fészekből, fel is nőtt, talán még „túl is nőtte" a szüleit, s valahogy mégsem sikerült igazán „felnőni". Kell az anyai ellátmány... Igen, de meddig? Mikor akarnak a mai gyerekek valóban felnőni? Előbb-utóbb ugyanis nekik kellene fészket rakni, családot alapítani, és az utódokról gondoskodni...

Öregszünk, fogyunk, mint nép, mint nemzet. Mikor akarunk végre észhez térni?! És mi lesz velünk, ha ez nem történik meg?!

Kulcsár Anikó

VALAMIT NEM ÉRTEK

Régóta ismerlek már Istenem,
S egyre halkulnak bennem a „miért"–ek.
De homályos elmém bárhogy derül is,
valamit most sem értek.

Tudom, szereted minden művedet,
mert minden műved nagyszerű, remek.
Szereted a virágot, hisz színében
a mennynek színei tündökölnek.

Szereted a csillagot: tiszta, fényes.
A követ is: ház lesz, véd, menhelyet, ád;
a harmatot, a forrást: makulátlan,
s mert szótlanul terem, a füvet, s a fát.

Az állatot, mert törvényed szerint él,
s mint az ember, testvérbe nem harap;
a szitakötőt, fecskét, sast, galambot,
méhet és minden zümmögő bogarat,

Mik a szivárvány száz színét ragyogják,
s himporuk, pelyhük, tolluk lágy, puha;
szereted a gyermeket, mert arcán
az ártatlanság égi mosolya.

Szép minden műved, hát hogyne szeretnéd,
Gyönyörködsz benne, mind, mind értem ezt!
De engem, aki szégyenedre válok,
ezt nem értem, hogy engem miért szeretsz?!

Bódás János

ITT VAN ISTEN KÖZTÜNK

„Ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok!" Ézs 7,9

Szabó Rezső és felesége, Kati, kevés jövedelmű, egyszerű emberek voltak. A férj egy nagy szerszámgép gyárban először segédmunkásként, Kati pedig a gyár üzemi konyhájában konyhai segítőként dolgozott.
Mindketten szerettek volna többre jutni, több jövedelemmel rendelkezni, szebb otthonban lakni stb. Igyekeztek ugyan a munkahelyükön, de a jobb teljesítmény valahogy nem akart sikerülni... Talán azért, mert nem figyelt fel rájuk senki?!
Egy alkalommal a falujukból odakerült Takács Jóska, aki Rezső számára nem volt a „kedves földi", így csak egykedvűen, közömbösen köszöntötte. Jóska szerszámgép kezelő szakmunkás volt, és a gépek ellenőrzésére, szabályos használatuk figyelésére rendelte az üzembe a Munkaügyi Osztály.
Egyik nap Szabó Rezső valamiért ideges és türelmetlen volt. A gépre sem figyelt eléggé, így az meghibásodott. Jóska hamar észrevette a hibát. Emiatt, meg a selejtesen készült munkadarabok miatt a jelentést meg kellett írnia. Szabó Rezsőt írásbeli figyelmeztetésben és egy bizonyos összegű büntetésben részesítették, amit a havi béréből kicsinyenként, kb. egy évig levontak.
A házaspár otthon keserűen vádolta Jóskát, akit gyerekkoruk óta ismertek. Azon gondolkodtak: hogyan mutathatnák meg neki, hogy ők sem buták, ők sem „senkik", ha Jóska nagy „szakinak" érzi is magát!?
Rezső és Kati nem voltak vallásos emberek, szüleik is talán csak gyerekkorukban. De Jóska más volt. Eljárt családjával a templomba, sőt a Plébánián is megfordult néha, hogy a Plébánosnak valami kis kézműves munkában segítsen.
Egyik esti beszélgetésben Rezső felkiáltott:
– Megvan! Belépek a Pártba! Miért is nem jutott ez előbb eszembe?
– Igazad van! – válaszolt az asszony. Akkor legalább a tagság melletted áll, és jobban megbecsülnek.
A szót tett követte. Szabó Rezső hamar tagjelölt, majd rendes tag lett a Magyar Szocialista Munkáspártban. A „feltételeknek" is hamar megfelelt. Nyitott szemmel és füllel járt a munkások között, de munkáját is végezte. Fizetése is emelkedett. Egyre magabiztosabb lett az üzemben. Aztán brigádvezető, majd üzemvezető helyettes lett.
De a magabiztos, az alacsony meg a magas rangú embereket egyaránt megtalálja a baj, a betegség. Sokan betegedtek meg influenzában. Rezsőt is megtámadta a vírus, beteg lett. A gondos kórházi ápolás ellenére szíve és veséje nem akart a régi módon működni.
Hosszú ideig betegeskedett. Megjárta a legjobb szanatóriumokat, üdülőket. Néha egészen jól érezte magát, de a vese és a szív újra meg újra elkeserítően viselkedett.
...Aztán fekvőbeteg lett. Felesége hűségesen ápolta és remélte, egyszer csak felépül a férje! Az életet adó Úr azonban másként döntött.
Rezső egyre rosszabbul lett. Az orvosok is látták, hogy gondos terápiával, kiváló gyógyszerekkel is csak kevés ideig segíthetik, de meg nem menthetik az életét.
Aztán eljött egy nap, amikor Rezső szívében nem csupán biológiailag, hanem lelkileg is valami vasmarok szorítását érezte. Félelem lett úrrá benne. Egyik nap késő délutánján a mellette őrködő, őt gondozó feleségét remegve kérte:
– Kati! Imádkozz! Térdelj ide mellém, mondj imát! Nagyon félek.
– Rezső! Mit mondjak? Én nem tudok imádkozni!
– Mondd a Miatyánkot!
– Nem tudom! Azt talán csak nagyanyámék tudták, meg a szüleim gyerekkorukban...
– Mégis! Biztos hallottad tőlük. Mondj belőle valamit! Gyorsan!
– Miatyánk, aki... aki... a mennyben vagy...
– Jól van! Mondd, és fogd a kezem. Így jobb!
Kati megismételte a mondatot, aztán felsóhajtott:
– Jaj! Nem tudom tovább! Mondd Te... talán neked eszedbe jut!?
– Szörnyű! Rettegek! Nem jut eszembe! Kezdd újra!
– Miatyánk, aki a mennyben vagy... az akaratod?! Legyen az akaratod!
Rezső hangja szinte hörgéssé vált.
– Így, így jobb! Mondd tovább! Mondom én is.
– Nem tudom! Bocsáss meg, Rezsőkém! – közben könny pergett végig az arcán.
– Ez! Ez! Igen! Bo... bocsáss meg. Jó! Tovább!
– Nem tudom!
– De kell! Az, ho... hogy: sza... sza... szabadíts meg!
Most Kati mondta férjével: Szabadíts meg!!
De a következő percben Rezső szava és lélegzete megszűnt. Kati zokogva borult Rezső kezére.
– Jaj! Jaj! Hát van Isten! Van Isten! Van egy másik világ!? Miért nem törődtem vele? Egyikőnk se hitt Benned, Te létező Isten? Bocsáss meg! Bocsáss meg! Bocsásd meg mindkettőnknek! Kérlek bocsáss meg!
A temetés után Kati zárkózottabb lett, mert férjét a Párt temettette el, egy szó sem eshetett a láthatatlan Istenről.
Ez a valóságos, élő megtapasztalás Kati szívében nem maradt elrejtve, titokban. Elment a templomba. Nem tartotta többé nevetségesnek a szertartást. Figyelt az igemagyarázatra, megtanulta a Miatyánkot. És férje haláltusáját elmondta annak, akiről tudta, hogy istenfélő, és hűségesen jár a templomba. Megértette azt is, hogy a hit, az istenfélelem nem magánügy!! Aki magánügynek tartja, az nem segíthet annak, aki segítségért kiált!
Eltelt néhány év. Kati is elment a férje után, de azt a reménységet hagyta itt, hogy Isten rajta is megkönyörült, mert elhitte és megvallotta, hogy él az Úr!

Vera néni

ELJÖN AZ IDŐ

Eljön az idő,
amikor a magunk tettei
eltörpülnek, semmivé válnak,
és nem marad semmi más
kincsünk,
csupán ISTEN nagy tettei
múltunkra nézve is,
jövőnkre nézve is.

Füle Lajos

A teremtő Isten

Gyermekkorom nagy részét egy Balaton melletti településen töltöttem.

A déli partról megejtően szép kilátás nyílt a hegyek övezte északi partra s a természeti jelenségeket is jobban megfigyelhettem. Itt alakult ki bennem a természet iránti szeretet s a Balaton azóta is nagyon közel áll a szívemhez. A Teremtő Isten felfoghatatlan gazdagságú világára itt figyeltem fel és a nyári viharokat látva arra is, mennyire kiszolgáltatott az ember a természet erőivel szemben.

A Balaton partot akkoriban nádas szegélyezte (csak később töltötték fel), jól elbújhattam az emberek elől, és kedvenc köveimen üldögélve szemlélődhettem, gondolkozhattam azon, vajon Ki alkotta és tartja fenn ezt a csodálatos világot, amelyben nincs két egyforma falevél, a fények és színek pompáznak, s az estei égbolt ezernyi csillaga mind a Teremtőre mutat.

„Ő az, aki sátorként feszítette ki az eget (...) palotáját a vizek fölé építette, a felhőket tette kocsijává, szelek szárnyán jár (...) Füvet sarjasztasz az állatoknak, növényeket a földművelő embernek, hogy kenyeret termeljen a földből (...) Te alkottad a holdat, hogy jelezze az ünnepeket, és a napot, amely ismeri pályáját. (...) Milyen nagy alkotásaidnak száma Uram!" (Zsolt 104,2-4; 14; 19; 24)

A naplementéket különösen szerettem – nyáron hatalmas tűzgömbként bukott le a nap a hegyek mögé, de addig olyan színárnyalatokkal gyönyörködtetett, hogy nem tudtam levenni a szemem róla. A viharok pedig egészen különös élményt jelentettek. Akik csak nyaralni jártak a Balatonhoz, nem hitték el, hogy a csendesen ringó hajók egyik percről a másikra veszélybe kerülhetnek, a csónakok felfordulhatnak, s a felelőtlen emberek a hullámok között lelik halálukat. Sokszor néztem végig ezt a félelmetes változást, amikor a csendes, szelíd tó vize fodrozódni kezdett, színe haragos zöldre változott, a hullámok egyre magasabbra törtek, s dübörögve értek partot. A fák derékig hajoltak, törtek az ágak, az orkán minden felkapható tárgyat megtáncoltatott a parton. Ha akkor már olvastam volna a Bibliát, az a jelenet jutott volna eszembe, amikor az Úr Jézus parancsol az elemeknek s a remegő tanítványok megláthatják mindenek feletti hatalmát. A hirtelen támadt nyári viharok legtöbbször gyorsan elvonultak, kisütött a nap, s a szemben lévő hegyek mögül felragyogott a szivárvány!

Az augusztusi esték is felejthetetlen élményt jelentettek számomra, amikor a legtöbb csillagot láthatjuk az égbolton, s szemünk könnyen rátalál a göncöl-szekérre, a tejútra. A Teremtő Istent ezeknek az élményeknek köszönhetően először alkotásaiban tapasztaltam meg.

Az iskolában az evolúciós elméletet tanították, amelyet teljesen abszurdnak tartottam, hiszen a megismert törvényszerűségek, a természet tökéletes rendje teljesen ellent mondtak az őskáoszból kiinduló élet elméletének. Sajnos, még ma is a darwinizmust, az evolúciót erőltetik az iskolákban, s még a keresztyén tudósok között is akadnak olyanok, akik hisznek ugyan Isten teremtési rendjében, de ezt összevegyítik az evolúciós tanokkal. Bár az utóbbi években már sok jó evangéliumi irodalom jelent meg ezzel a témával kapcsolatban, még mindig nehéz az eligazodás.

* * *

Pál apostol azt tanácsolja, hogy a hitünk mellé ragasszunk tudományt, hiszen a hit és a tudás nem állnak szemben egymással. A hit ellentéte a hitetlenség, a tudásé pedig a tudatlanság.

Kedves Hallgatóink számára ezért is indítottuk el legújabb sorozatunkat, amelyben a Bibliát Szentírásként elfogadó tudósok segítenek eligazodni ebben az izgalmas témakörben. Keddi ***„Növekedjetek az ismeretben"*** című műsorunkban hallhatják majd ezeket az előadásokat. Ha valakit komolyabban érdekel ez a téma, vagy szeretne gyermekeinek, unokáinak segíteni, érdemes jegyzetfüzettel leülni a rádió mellé. Természetesen előadóink szívesen válaszolnak telefonon vagy írásban feltett kérdéseikre.

A műsor szerkesztőjeként tudom, milyen izgalmas tanulmányútra hívhatom kedves hallgatóinkat, amelynek végén – meggyőződésem –, hogy még hatalmasabbnak látjuk majd a Szentháromság Örök Istent!

Zika Klára

Lelkem nézz a Golgotára

Új pályázatuk apropója mélyen elgondolkoztatott, hogy Isten bölcsessége még a szenvedéseket is fel tudja használni az Ő csodálatos alkotásának megismerése érdekében.

Hat éves voltam, mikor kis húgomat eltemettük. Nagyon hiányzott, és búslakodott az egész család elmenetele miatt. Később tizenegy évesen kis öcsém koporsójánál kellett megállni mély fájdalmak között. Édesanyámat nagyon összetörte a két gyermek elvesztése.

Ezek után láttam, hogy Édesapámmal kezdték rendszeresen, komolyan olvasni a Bibliát. Engem is érdekelt, mint tizenéves ifjút, mit is üzen a Biblia. Feltettem a kérdést, miért olyan fontos az üzenete számunkra? Szüleim a nagypénteki eseményeket ismertették meg velem először a Bibliából, mégpedig hogy Jézus Krisztus fájdalmak férfia, betegség ismerője, Isten Fia volt, illetve hogyan halt meg a kereszten. *„És ekkor sötétség támadt az egész földön kilenc óráig."*(Márk 15,33/b) Látták az ott állók a természet rendjében bekövetkező megrendítő erejű változást, földrengést és villámlást. Mindezek ismeretében lett számomra érthetővé és világossá, hogy Jézus Krisztus mit tett értem!

Én is ott voltam, az én bűneim is okozták fájdalmait. Amint ezt Bastie Bertalan énekíró leírja: *„A természet velünk zokogja halálodért fájdalmait, elbújt a nap, gyászukba rogyva siratnak választottaid".*

Isten csodálatos szeretete ráirányította lelki szemeimet az Ő legnagyobb csodájára, a Golgotára, ahol a legdrágább ajándékát, Szent Fiát adta értem!

Amint ezt Fejes István énekíró megfogalmazta: *„Lelkem nézz a Golgotára, Jézusodnak nézd fejét, tövissel van koronázva, mégis áldva néz feléd. Szenved Isten bajnoka, és bár vérzik homloka, a világot nem átkozza, meghal érte imádkozva!"*

Isten hatalma viszont nem hagyta Jézust a halálban, feltámasztotta, ma is él! Legyőzte a poklot, ördögöt és halált, a mi bűneinkért szenvedett kínhalált. Ezzel megmutatta, hogy lesz feltámadás, lesz a síron túl is örök jutalmazás!

Isten iránti hálából szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom Őt, aki megteremtette ezt a csodálatos világot természeti szépségeivel együtt, s benne az embert az Ő képére és hasonlatosságára, hogy a Teremtőt dicsőítse!

Sz. Dénes, Vecsés

Isten lassan megértetett velem dolgokat

Olyan katolikus családban nevelkedtem, ahol a liturgiákat, a ministrálást, templomba járást fontosnak tartották, de a hitbeli és lelki dolgok csak eddig terjedtek. Istenről egy általános képem volt, nem érdekelt igazán, úgy voltam ezzel a kérdéssel, mint sokan mások. Emellett hamis biztonságba ringatott az egyház bűnt megbocsátó hozzáállása, közvetítő szerepe.
Nem voltam egy bulizós alkat, inkább az olvasásba menekültem: már általános iskolában szerettem olvasni.
Középiskolába az otthonunktól kb. 12 km-re lévő kisvárosba jártam. Tizedikesek voltunk, mikor Janó – aki a párhuzamos osztályba járt, s akivel azt hiszem, hogy életre szóló barátok lettünk – felakasztotta magát. Ennek előzménye, hogy a nyári szünetben sérve volt, amit műtöttek. Amikor elkezdődött a suli, emlékszem, hogy keresett, hogy beszélgessünk – azelőtt is beszélgettünk többször – és az öngyilkosságról kérdezett, hogy mit gondolok erről. Akkoriban olvastam Hemingway-t, Szilágyi Domokost, s példaként gondoltam rájuk, hogy ez igen, ők meg merték tenni, le mertek lépni – és ezt el is mondtam Janónak. Rá egy hétre kiszakadt a sérve. Ezt követően begyógyszerezte és felakasztotta magát. Az első kérdések ezek voltak bennem, amikor megtudtam a hírt: Miért? Hol van most? Ha tényleg úgy van, ahogy gondoltam, akkor ez bátorság, ez következetesség kérdése, de akkor én miért nem kötöm fel magam?
Elkezdtem keresni, faltam a könyveket azért is, hogy meneküljek a vád elől, hogy én is benne voltam. Arra jutottam, hogy az irodalmárok, a nagyok, ha elég következetesek voltak, akkor következetesen az általuk képviseltek szerint véget is vetettek az életüknek, pl. József Attila – bár ő kérdéses –, Szilágyi Domokos, Hemingway..., Camus is csak azért nem, mert ő balesetben halt meg. Aztán egyezséget kötöttem magammal: ha elszánnám magam, akkor leveleket írnék a szeretteimnek. Végül nem írtam ilyen leveleket.
Volt a párhuzamos osztályban egy baptista srác, Zsolti, ő hívott, hogy menjek el egyszer az ifjúsági alkalomra. Ismerős volt nekem a közösség, mert otthon a szomszédban baptista házaspár lakott, kedves, idős emberek, karácsonykor imaházba is mentem, gyerekként még szavaltam is. Mentem tehát ifire, s megfogott. Idegesített, hogy lehetnek ennyire biztosak a halál utáni élet felől, mikor én meg tele vagyok bizonytalansággal. Elkezdtem kérdéseket feltenni: Mi van a halál után? Tényleg csak ennyi, 60-70 év?
Lassan lekoptak az irodalmárok, evangéliumi könyveket kezdtem olvasni. Így gondolkodtam: ha van Isten, akkor nem lehet annyira „béna" Isten, hogy ne tudjon szót érteni velem, velünk. Azt mondják, hogy a Biblia az Ő szava. Elkezdtem tehát olvasni, és Isten lassan megértetett velem dolgokat.
Kb. 2 év múlva hátgerinc-sérvvel operáltak, másnap lettem 18 éves. Előtte hetekig zakatolt az agyam: hogy ha most elvágnak egy ideget, akkor lebénulok. Istenbe kapaszkodtam, megadtam magam NEKI. Az egyetem 3. évére megérlelte bennem azt a meggyőződést is, hogy be kell merítkeznem.
Azóta eltelt néhány év, és hiszem, hogy az ÚR Jézuson át elfogad, magához von, s kijelenti magát.

M. István

Elgondolkodtam az Úr munkáján

Ezúton osztok meg egy kicsiny felismerést, mely sokak számára természetes, szinte mindennapi esemény. Példát is ad az embernek a virág és a méhecske kapcsolata által.
A múlt hónapban kedves ismerősömtől egy jácintot kaptam kicsiny cserépben, bimbós állapotban. Nem volt tetszetős, nem lehetett látni, tudni, mi is lesz belőle. Ez kérdés volt számomra. Tanácsolták, hogy át kell ültetni, legyen több földje, amiből növekedni tud. Meg is tettem, és napról napra láttam a fejlődését, és meglepetésemre két virágot is hozott. Így lett valóság az Úr szava, igéje: *„Némely pedig a jó földbe esik, és ad vala növekedő és bővölködő gyümölcsöt... Márk 4:8b.*
A melegebb idő hatására kitettem az előtérbe a jácintot, és naponta gyönyörködtem Isten csodálatos „alkotásában", mely igen jó illatot is árasztott. Szereti az ember a jó illatot, sőt még szeretné is ezzel magára felhívni a figyelmet. Illatszerboltban dolgoztam 23 évig, így ezt a megtapasztalást ott éltem meg.
Ez a példa kérdést is tesz fel számomra: milyen az „illatom"? Kinek, minek az illatát terjesztem? Lehet és szükséges is lelki illatot adnom. *„Mert Krisztus jó illata vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozottak között." 2.Kor 2:15.*
Mit is hozott a virág jelenléte? Arra lettem figyelmes, hogy valamik döngicsélnek, s látom a méhecskék repkedését, örömteli, szorgalmas munkájukat, ahogyan egyik sziromtól repültek a másikba, keresve, gyűjtve a virágport. Megálltam, és elgondolkodtam az Úr munkáján, példáin. Sok-sok gondolat, kérdés jött elő bennem, melyre a választ is megkaptam. Kérdések, melyek ott vannak az ember szívében. Honnan is jöttek a méhecskék? Ki vezette őket ide? Keresték a munkát, dolgozni akartak, örültek a kicsiny feladatnak. Nem fáradtak el, áldásos lett a munkájuk.
Milyen jóízű, kellemes a méz, mely ott van az ember táplálékai között. Sokoldalúan lehet felhasználni, mely egy bölcs alkotás, kapcsolat gyümölcse; élhetünk vele.
Hála és dicsőség az Úr Jézusnak a felismerésekért, melyeket ad. Kívánom, hogy a kicsiny dolgok gazdag áldása töltse be az olvasókat az igei válasszal együtt.
„Oh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítélete is kinyomozhatatlanok az ő útai! Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? Vagy kicsoda volt néki tanácsosa? Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt? Mert ő tőle, ő általa, és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen." Róma 11:33-36.

R. Andrásné, Kisvárda

Balesetben is az Úr bölcsessége

A minap éppen Bibliaórára mentem a Rákóczi úton. Azt gondoltam, hogy gyalogolok egy kicsit, mert az egészséges. Meg is tettem már vagy két buszmegállónyi távolságot. Jólesett egy kis sportolás. Tempósan lépkedtem, fiatalosan, lendülettel. Akkor vettem észre, hogy turista olasz fiatalok jönnek velem szembe, de úgy, hogy széltében elfoglalták az egész járdát. Hatan-nyolcan lehettekegymás mellett, és özönlöttek vagy 8-10 sorban. Mosolyogva néztem rájuk, és mint vendéglátó, jóérzésű magyar honleány félreálltam, hogy elvonulhassanak. Amikor ezután az első lépést megtettem, hirtelen eszméletlen fájdalom nyilallt a jobb bokámba és magatehetetlenül előre lendültem, majdnem elestem. Éppen el tudtam kapni egy hirdetőoszlopot. Nagyon fájt a lábam, nem bírtam ráállni.

Vártam, vártam, próbálgattam. Sziszegtem és igyekeztem. Egy idő után aztán nagy nehezen elindultam. Iszonyat lassan. Minden lépés rettenet volt! Még két megállót kellett gyalogolni a gyülekezetemig. Nem tudtam járművel menni, mert a villamoshoz át kellett volna jutnom a túloldalra, de a lépcsőzést az aluljáróban nem mertem vállalni. Nagyjából így haladtam: egy lépés, két szisszenés. Háromszor pihentem meg útközben, de csoszogtam, amennyire csak bírtam. Leültem egy gyorsbüfében is, és ittam egy üdítőt. Nem láttam üres helyet, és nem volt erőm keresgélve körbejárni, így az első nagyobb asztalnál újságot olvasó idős hölgyet szólítottam meg, udvariasan: „Elnézést, megengedné, hogy helyet foglaljak az asztalánál?" Rám se nézett, így lökte elém a szót: „Felőlem...".

Amikor majdnem beértem a gyülekezetbe, találkoztam az egyik kedves taggal. Ő igazi érdeklődéssel fordult felém, hogy mi történt, és mivel gyógyszerész volt, jó tanácsokkal látott el. Aztán megérkezett a következő emberke, ő is részvéttel volt felém. Levettem a cipőm, és nézegettem a zsemle nagyságúra duzzadt, bevérzett bokámat. Ő megfogta a használt zoknimat, kivitte, bevizezte, és ezzel borogattuk a lábamat. Aztán jött egy doktornő is, tanácsolt, hogy mit tegyek. Nagyon jólesett a törődésük. Késő este széledtünk el, de én akkor már nem bírtam járni. Többen is szétfutottak, hogy ki van kocsival, de most senki... Taxit hívtam. Amíg várakoztam, addig is odajöttek hozzám, és éreztették, hogy nem vagyok egyedül a bajban.

Az éjszaka könnyű is volt, meg nem is. Könnyű, mert nem fájt a lábam nyugalmi állapotban, de ha megmozdítottam, akkor belehasított a fájdalom.

Felkelni nehéz volt. Azt hittem, nem tudok elmenni dolgozni aznap, pedig stúdiófelvételem volt a rádióban. De mégis elkocogtam. A lányom hívott már korán reggel, és felajánlotta, hogy maradjak otthon, a vőm eljön értem délután, és elvisz az orvoshoz meg a röntgenre is. Nem kértem, de nagyon jólesett. Anyukám is érdeklődött, és hallottam a hangján, hogy milyen fontos vagyok neki. Benn a rádióban is mindenki szeretettel vett körül. Ez is nagyon jólesett.

Aztán elgondolkodtam. Mi és hogyan is történt? Amikor a balesetet elszenvedtem, egyáltalán nem volt a szívemben rossz érzés, inkább a mérhetetlen hála, hogy Isten megfogott, és nem engedte, hogy elessek. Végig az az ige járt a szívemben, hogy akik az Urat szeretik, azoknak minden a javukra van (Róm 8,28). Így aztán mennyei Édesatyámhoz fordultam: „Uram köszönöm, hogy te tartottál meg. Bele se merek gondolni, mi lett volna, ha elesek. Köszönöm, hogy ez a baleset a javamat fogja szolgálni. Nagyon kíváncsi vagyok, hogy hogyan, és nagyon várom... köszönöm, hogy mégiscsak el tudtam bicegni a gyülekezetbe." Ott arról is tanultunk, hogy a lábmosás ma már más alázatos cselekedetet takarna, és eszembe jutott a testvérnő, aki a használt zoknimat a kezébe vette... és az a sok–sok szeretet, törődés, megbecsülés, amiben részem volt. Kirendelte az Úr a taxira valót is...

Be kellett vallanom, hogy nagyon bölcsen tette az Úr, hogy megengedte ezt a balesetet. Éppen akkor nagyon nagy szükségem volt arra, hogy érezzem mások szeretetét. És az Úr megadta, ezen a módon, túláradóan is! Tényleg a javamra lett. Kis fájdalom, sok-sok szeretet!

Isten látta a szívemet, és betöltötte a szükségemet nagy bölcsességével. Mert, ahogy Jézus mondta, az Úr ma is munkálkodik, nemcsak a teremtés hajnalán. Irányítja életünket, és gondot visel ránk. Bölcsen, körültekintően. Annak idején bölcsen partot szabott a tengernek, és azt mondta: eddig és ne tovább... Amikor a sátán megkísértette Jóbot, akkor is ezt mondta: eddig és ne tovább... Az Úr Jézus lábát sem engedte eltörni, azt mondta a gonoszságnak: eddig és ne tovább... és jött az én csekélyke kis ügyem: így állította meg most is a nehézségek áradatát az életemben. Eddig: csak egy szalag szakadt el a bokámban, de nem tovább: nem elesés és nem törés...

Aztán az Úr tovább gyógyított. A baleseti sebészeten is olyan orvoshoz kerültem... sőt, még ott is használt az Úr, én tudtam vigasztalni, simogatni, mosolyogni másokra.

Kaptam egy igét is Istenemtől, amikor egy másik témában tanulmányoztam a Szentírást: ez Ézs 58,11 volt: *„Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz."*

Ennek nagyon megörültem. Hálát adtam és tovább folytattam a tanulást. Kis idő után ez az ige jött elém: *„Ezt mondja az ÚR: Halálos a bajod, gyógyíthatatlan a zúzódásod! Sebedet senki sem orvosolja, gyógyír és kötszer sincs számodra." (Jer 30,12-13)*

Megértettem, hogy micsoda különbség van az áldás és az átok között. Micsoda különbség úgy élni a földön, hogy Istené vagyok és nem másé! Ő visel rám gondot minden pillanatban. Nagyon szeretek az Úr gyermeke lenni!

Aztán részem lett sok-sok más gyengeséges szeretetben is ezen baleset által, mert az Úr így rendelte. Felhívtak, írtak és segítettek. Bevásárolni, kocsival eljutni ide és oda. Így nagy javamra lett az ügy, és meglett a gyümölcse mindennek!

Isten bölcsen teremtette a világot, és bölcs a mai napig is és mindörökké. Az Ő teremtésében születik a történelem, támaszt és elbuktat királyokat, nemzeteket... és még az emberi sors legkisebb eseményével kapcsolatban is ő teremt helyzeteket. Mint ezt is. Bölcsen!

Nagyon, nagyon köszönöm!!!

Salyámosy Éva

Alkotónk üzenete

Alkotó Istenünk bölcsességén csak ámulni lehet, és konkrétumokban felsorakoztatni lehetetlenség. Isten bölcsességének tárháza csak jóságának nagyságához hasonlítható. Olyan, mint egy óceán, amelynek vizét ezer esztendőkig méregethetnénk, mégsem lenne kevesebb.
Isten a teremtéskor a legjobb alkotását hozta létre mindenekben. Ősszüleink bűne sokat rontott e világ és az emberi természet nagyszerűségén. Mégis észrevesszük-e , hogy a bűntől sújtott és ettől szenvedő emberiség mekkora ajándékot kap Istentől, akárcsak az évszakok megújuló szépségében? Vagy egy Isten Lelke által indított kedves, szeretetteljes szóban, mozdulatban? Isten méltán hagyhatta volna magára a világot, s nemcsak az ősbűn miatt. Az azóta felgyűlt bűnhalmaz már szinte az eget ostromolja, de Jézusban nekünk adta legnagyobb kincsét. Az Ő kereszthalála óta nyílik ki minden szépség igazán a természetben s az emberi jellemekben az Atya dicsőségére. Korok és korunk nyomorúságai oly sok fájdalmas eseményben, betegségben, békétlenségben, erőszakban, kíméletlenségben, önző önérvényesítésben jelentkeznek. De nincs okunk ezeket szemlélve sem kétségbe vonnunk bölcsességét, jóságát. Ez a hánykolódó, rázkódó világ, természeti katasztrófái és emberi anomáliái között is oly sok szépséget hoz elénk, amely szemlélése Teremtőnk iránti mélységes hálával tölt el. A kegyelméért, szeretetéért, a mindig ölelő jóságáért.
Félméteres, tartós hótakaró alatt vajon kint telelő virágaim kibújnak e? Lesz-e már egyáltalán tavasz? Aggódva járom be minden reggel a kicsiny kertet, a nagy udvart. Ha hideg szelek süvöltenek is, vagy tavaszfagyok keserítenek, nárciszaim és jácintjaim már virítanak, s maholnap „szüretelhetem" a sok-sok dúsfürtű orgonát s a tulipánokat. Az élet csírái Isten keze érintése nyomán örömittasan követelik és hódítják maguknak az életteret, és ami a lenyűgöző, hogy ez a boldog igyekezet megújítja és szépíti az emberi szívet, amíg csak a Teremtő kegyelme a föld felé kiárad. Isten eleve mindent bölcsen eltervezett és javunkra szánt. Ha szorgalmasan tanulmányozzuk a

(folyt. a 9. oldalon)

Énekeljetek az Úrnak

„Énekeljetek az Úrnak, áldjátok az Ő nevét. Hirdessétek napról-napra az Ő szabadítását." Zsolt 96,2

Egészen kicsi koromban már rácsodálkoztam a repülni tudó madarakra. Többnyire gerlét és verebet láthattam Győr – Belváros utcáin. Időnként elmentünk nagymamámékhoz, akik Győr – Nádorvárosban laktak régi, kertes házban. Az utcán minden fűcsomót lestem, hátha van rajta katicabogár. A lepkéket is rendszeresen megfogtam, gyönyörködtem bennük. Istennek csodálatosan szép teremtménye például a nappali pávaszem, a rókalepke és a fecskefarkú ill. kardos lepke. Ez utóbbinak a röpte is rendkívül elegáns, különösen légies.
Nagymama egyszer megígérte, ha korán felkelek, mutat szép kis madarat. Így is lett. Kimentünk a ház sarkához, és amikor a stiglinc leszállt, nagymama mutatta, hogy nézzem meg, milyen szép piros feje, sárga szárnya van. Szép virágos kertjükből anyák napjára nagymama mindig nagy csokor vegyes virágot szedett, kezembe adta, hogy vigyem anyunak. Útközben örömmel gyönyörködtem a csokorban.
Az akkor még fekete fehér TV-n örömmel néztem a természetfilmeket, tenger alatti felvételeket. Minden vágyam az volt, hogy kapjak egy madarat, de ez nem teljesült.
Majdnem 23 éves voltam, amikor elmentem a szemközti iskolában rendezett díszmadár kiállításra. Gyönyörű, különleges madarak sokaságát láttam itt. Egyik tenyésztőtől vettem egy pár zebrapintyet, amelyik már fiókákat is nevelt. Nálam is szaporodtak a pintyek, sőt kanárit és más madarat is vásároltam.
Férjhezmenetelem után kisfiam születését várva meg kellett válnom madaraimtól. Kb. 4 éves volt a kisfiam, amikor elvittem egy díszállat kereskedésbe. Vettünk egy pár guppit, amit dunsztosüvegben tartottunk. Hamarosan 40 literes akváriumot népesítettünk be a vásárolt halacskákkal. Majd következett a 120 literes nagy akvárium, ahol később a vitorlás halak szaporodtak, és bonyolult technikával fel is neveltem közülük sokat. Ezt követően egy ismerőstől kaptam kanárimadarat, később kisfiam papagájt szeretett volna, majd újra kanárikat hoztam a tenyésztőtől. A kanári füttye még a lépcsőházban is hallatszott. Ezek a kismadarak 4,5 – 5,5 év után elpusztultak. Utána már nem lehetett újabbakat hozni a tenyésztőtől, pedig kb. 1 év elteltével már nagyon hiányzott.
Ekkor különös dolog történt. Édesanyámmal orgona hangversenyre mentünk a győri Szentlélek templomba 2007. augusztus 5-én. A melegben a templom ajtajai tárva nyitva voltak a hangverseny alatt is. Egyszer csak berepült egy kismadár. Verébnek néztem, mert kicsi és barna színű volt. Aztán ki is repült onnan. A hangverseny után a templom előtti virágágyásban észrevettünk egy kismadarat egy fűcsomó mellett. Felnézegetett ránk szelíden, és nem ment el onnan a sok ember láttán sem. Gondoltuk, ez jöhetett be a templomba. Szelídsége különösen felhívta magára a figyelmet. Ahogy néztem barna verébszerű hátát, egyszer csak a nap fényében, ahogy ránk felnézett, felragyogott aranysárga „mellénye". Egyből mondtam: ez valami különleges madár. Aztán észrevettem a kis tolldíszt, a bóbitát a kis fején. Emlékeimből tudtam, hogy a tenyésztőnél ilyen kanárik is voltak különböző színben. Ekkor már meg akartam fogni a kis madarat, az meg csak elszaladt előlem. Hallatta a hangját is, így már biztos voltam benne hogy kanári, és valahonnan megszökött. Bebújt a tüskés bokorba, váratott magára, majd kijött onnan, és ismét ott volt a virágágyás közepén egy szem fűcsomónál, ami még megmaradt a környéken a nagy kánikulában. Ahogy kergetőztünk, szinte játszott velem, de nem hagyta magát megfogni. Volt, mikor felment a fára is, már nem is láttam hol van, ráadásul ott sok fa volt a környéken a városszéli templomnál. Lemondtam róla, pedig tudtam, hogy neki is jó lenne ha megfognám. Imádkoztam az Úrhoz gyakran ez alatt az óra alatt, kérve, hogy had tudjam megfogni. Mert „egyetlen veréb sem eshet le nélküle" mondta Jézus az Atyáról. A fákról észrevétlenül ismét ott termett a fűcsomónál a virágágyás közepén.
Ezek a jelenetek ismételték egymást, míg végül sikerült beterelnem a templom előterébe, ahol nagy nehezen megfogtam. Kézben vittem haza, mivel még egy papírzacskó sem volt nálam, ami kilyuggatva alkalmas lett volna a szállítására.
Két három napig egyfolytában az etetőe-

dényben ült a kismadár akkor is, ha nem evett. Aztán már elhagyta az etetőt, felült az ülőfájára, majd kb. 1 hét elteltével gyönyörű füttyre lettem figyelmes. Sokkal szebb, kedvesebb, finomabb volt, mint az előző kanárim füttye.

Idézet egy könyvből: Nemes kanári: vannak közöttük bóbitásak és sima fejűek. A kanári színezete nem nagyon fontos. Az éneklő hím felduzzasztott fejével, karcsú kis testével és fejének bájos mozdulataival elragadó látvány. A kétféle kanári (nemes és közönséges) éneke teljesen eltérő annyira, hogy a másikkal fel sem cserélhető. A nemes kanári éneke a fülemüle legszebb hangjáéra emlékeztet azzal a különbséggel, hogy egyes szakaszok jobban egybefűződnek, észrevétlenül összefolynak.

Nagyon sokszor gyönyörködtem füttyében, bár mindig abbahagyta ha észrevette hogy figyelem. Az utóbbi időben különösen szépen, gyönyörűen fütyült, majd különböző problémák miatt, betegség tünetek jelentkeztek, és elhunyt a kedvenc kis kanárim 2010 húsvét utáni kedden. „És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül." Szomorúan temettem el ott, ahol először találkoztunk, a templom előtti füves területen. Ekkor pedig késő este észrevettem lábamban a kullancsot, a piros duzzanatot. A bajban is Isten kegyelme, hogy éppen azt az antibiotikumot szedtem légúti problémámra a kullancscsípés idején, amit aztán folytatnom is kellett a csípés miatt. Ennek ellenére furcsa, ijesztő tünetek jelentkeztek 7-10 nap után. Az ujjaktól fel az agyamig forró, hirtelen lobbanásszerű érzésem volt. Orvosom tovább folytatta velem az ilyenkor szükséges gyógyszeres kezelést.

Később, 3 hét elteltével váll ill. nyaki fájdalom jelentkezett, és a következő reggelen iszonyatos fájdalomra ébredtem, ami egész az agyamig ért tőrdöfésszerűen. Mozdulatlan és fekvő állapotban is elviselhetetlenül fájt. A fejemet tartani sem tudtam. Kihívtam a mentőket, mert nem tudtam volna tovább várni még az orvosra az iszonyatos fájdalom miatt. Ők faggatak, mikor kezdődött. Nehezen tudtam felelni is: Tegnap este az énekkaron már fájt. Mivel asztmás vagyok, nem adhattak be fájdalomcsillapítót sem allergia teszt nélkül, így azt is ki kellett várni. Úgy fogtak le, és támasztottak hátulról, amíg a kari vénába beadták, hogy el ne rántsam magamat a fájdalmak miatt. Mikor már ezen túl voltunk, még mindig fogtak, mert ülve sem tudtam tartani magamat, és a fejemet sem. Amikor már hatott a fájdalomcsillapító, kérdezték az adatokat, majd az, aki fogott és vizsgált rákérdezett, hogy egyházi énekkar az, ahol voltam? Valószínű, hogy látta az evangéliumi könyveket, újságokat, igéket a szobámban. Mondtam, hogy igen. Rákérdezett: evangélikus énekkar? Ekkor igennel válaszoltam, és elkezdtem sírni, hogy éppen 2 nap múlva, vasárnap, Pápán lesz a kórustalálkozó, de én nem tudok így elmenni. Ő pedig megkérdezte erre tőlem: hol vannak azok az énekek? Még a fejemet is alig tudtam emelni, de mondtam, hogy hol vannak a kottáim. Erre azt mondta, látva kínomat és elkeseredésemet: Gondoljon azokra az énekekre.

Aztán lassan hatott a fájdalomcsillapító, és elbúcsúztak azzal, hogy most már így el tudok menni a háziorvoshoz, mert ők csak ennyit segíthettek. A liftből még biztatóan megkérdezte, hogy mikor lesz az az út Pápára? Mire én lehangoltan és reménytelenül válaszoltam hogy vasárnap reggel.

Nagyon sokat jelentett a mentős lelkigondozása. Már erre nézve is azon voltam, hogy elmehessek. Felszerelkeztem olyan fájdalomcsillapítóval, amit ők adtak be.

A mentősöknek, akik nálam voltak, bevittem 4 db igés naptárt az állomásra. Kiderült, hogy a mentő tiszt volt a „biztatóm", és ő valószínűleg evangélikus.

Az Úr kegyelme, hogy ott lehettem és énekelhettem a 10. evangélikus kórustalálkozón.

„A Krisztusnak beszéde lakozzék bennetek gazdagon, minden bölcsességben, tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén az ti szívetekben az Úrnak." Kolossé 3,16

L.-né S. Éva, Győr

(folyt. a 8. oldalról)

Bibliát, minden gondunkra válasz van benne. Isten vonz magához, azt akarja, hogy megismerjük Őt. Engedjük magunkat, hogy az Ő bölcs szavai, igéi elérjék nemcsak elménket, hanem szívünket is. Isten bölcs szava szól a természet, a történelem, a lelkiismeret által. Bölcsesség, készség kell ahhoz, hogy mindezt meghalljuk, megértsük. A komisz, erőszakos, Istentagadó embert nem érdeklik Isten csodái. Sem intései. A természet szépsége csak az Istennek engedelmes szívnek pompázik igazán. Mert ebben is Isten hozzánk való jóságát látják. S értik bennük Alkotónk szívhez szóló üzenetét.

Megannyi csodálnivaló, szemet, szívet gyönyörködtető virulás van tavasszal. Ahogy az ifjító zöld és örömre serkentő szín kavalkád virágainkban lenyűgöz, a szépség és illatok menynyei előízét adva. A tél küszködései után nincs ember, aki ne óhajtaná a virulást, a remény kibontakozását, a tavaszi ígéretes hajtásokban, rügyekben. A felüdülést jelentő újrakezdésben. Valósággal újjászületünk a téli bezártságból, a tespedésből, fénytelenségből, monotóniából. Kinyílik, kiszínesedik, felpezsdül az élet, s ez a boldogító lendület ősz végéig csak fokozódik.

S a derűs nyár. Az élet delelője, bölcs számvetés, gyűjtögetni a napsugarakat télire, szemlélni a hullámzó búzatengert, mindennapi kenyerünk verejtékes előteremtését az aratók, cséplők, molnárok s a pékek szorgalmas munkája nyomán. S a gazdag őszi gyümölcsrengeteg. Csak a sokfélesége és íz pompája, hogy lenyűgöz. És a festőket a megszégyenítő falevelek színe. Aláhulló búcsúzkodások. Tompa, szűrt, és mégis melengető napsugarak. Szépen, lassan készülj elpihenni – int ez az évszak, miután begyűjteti velünk gyümölcseit.

S a tél, ahol csend lesz és nagy fehérség. Hideg. De a ház és a szívek melegében van remény. Főleg, hogy az isteni rend ciklikus változás által újjászületést ígér, és meg is adja.

Erre tanít a négy évszak szépségével, ajándékaival. S arra is, hogy ahogy a virágból gyümölcs lesz, időre bennünk is ki kell bontakoznia Krisztus jellemének. Nem maradhatunk rügy állapotban, ki kell nyílnunk folyton tisztulva.

Számomra ez az Ő bölcsességének végső tanulsága.

P. A. Júlia, Tahitótfalu

EMLÉKEIM 3.

A 112. Zsoltár hatodik verse, így hangzik: *„Nem is fog meginogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz.”*

Amint az Evangéliumi Rádió sem a MERA-val kezdődött, úgy a mostani beszámolóm is korábbra nyúlik vissza. A gyülekezetünkben az 1940-es években élt és munkálkodott egy hívő asszony. Zsidó származása ellenére sokakat vezetett az élő hitre, az Úr Jézus Krisztushoz. Warmer Rózsa, mert ő róla van szó, a koncentrációs táborban is a Bibliában találta meg a vigasztalást és élete értelmét. Krisztus szeretetéről bizonyságot tett szóban, írásban, rádióban. 1950-ben ugyan feladta magyar állampolgárságát, és kitelepült a frissen alakult Izráel államba, hogy ott hirdesse az „övéinek”: „A zsidók Messiása a keresztyének Krisztusa, Ő a megígért Megváltó”!
Az 1961 júliusában induló magyar adásokban onnan segítette hangjával és írásaival az evangélium továbbterjedését. Az ő imádkozó közbenjárására került egy szintén zsidó származású kereskedőhöz a Biblia, akinek megoldást jelentett az életére. A kereskedőt Tímár Lászlónak hívták, aki így írt önéletrajzában: „A legnagyobb problémám – amire nem tudtam kielégítő feleltet találni – az volt, hogy miért kell a zsidóknak annyit szenvedniük, megbélyegezetten, megaláztatásban és megkülönböztetésben élniük a haladásnak, a felvilágosultságnak és a humanizmusnak jelen korszakában is. Elkeserített, amikor láttam, hogy a keresztyének gyűlölik a zsidókat, a zsidók pedig gyűlölik Jézust, a keresztyének Megváltóját, és még a nevét sem veszik ajkukra.”
Rászakadtak bűnei, és elfogadta a Megváltóját. Sok viszontagság, munkaszolgálat, koncentrációs tábor után Isten csakhamar egy rendkívüli lehetőséget adott számára.
A háborút és a deportálás szenvedéseit átvészelt zsidóság a hitközség nagytermében gyűlést tartott, hogy a szomorú múltat felszámolják. A Bibliára hivatkozva felhívta a jelenlevők figyelmét, „hogy a zsidónép vétkezett, és épp ideje, hogy keressük az Istent és lássuk meg, hogy Jézus Krisztus a zsidók Messiása”. Ezután egy vita támadt, és egy orvos meghívta a lakására, hogy beszélgessenek az Isten dolgairól.
Több éven át összegyűlt ez a kis zsidókból álló társaság, és együtt olvasták a János evangéliumát. Sok lehetősége nyílt, hogy több zsidó ember előtt beszéljen a Jézus Krisztusban nyert hitéről. Beszélt arról a hívő közösségről, ahol az Igét egyszerű emberek hirdetik, nincsenek fizetett prédikátorok. A Szent Szellem vezetésére bízzák magukat, és egyszerű szavakkal mondják el a gyülekezet előtt Isten üzenetét. Itt ismertem meg, a mindig munkálkodó, serénykedő „Laci bácsit” és lelki barátját, Martos Ivánt.
Ismét az életrajzából idézek: „Szeretnék a jövőben jól figyelni és oda menni, ahova Isten küld. Tudom azt, hogy az Úr viaszjövetele közel van, és ha megérem ezt az időt, azt szeretném, hogyha jön, munkában találjon. Eddig sem betegség, sem valami egyéb nem gátolt meg abban, hogy szolgálatomat betöltsem.”
Földi pályafutását Isten akaratából hűséges szolgálata közben fejezte be. 1977. október 8-án egy idős nőtestvért látogatott meg Veresegyházon. Este hazafelé sietve a vonat után szaladt, hogy azt még elérje. Mire Budapestre ért, rosszul lett. Az állomásról kórházba került, és október 12-én örökre hű Urához tért.
Sokszor és sokat dolgoztunk együtt, a zenei és a rádió programokban is. Jó ilyen testvérekre emlékezni.
A már említett Martos Ivánnal is több, mint húsz évet dolgoztunk együtt, a zsidó misszióban, a szeretetszolgálatban. Nagyszerű dolognak tartom, hogy sok hívő zsidót ismerhettem meg. Ugyan nagyon kevésszer láttam őket együtt munkálkodni, de sohasem láttam, hogy egymás munkájába belekaszáltak volna. Ha kellett egymást segítették, de nem avatkoztak bele, nem tettek keresztbe egymásnak.
Szívesen emlékezem egy látogatásra Iván bátyámmal Somogy megyében. Zselickisfaludon jártunk a református templomokban, mint „laikusok” szolgálatot végeztük. Gyermekkorom meghatározó református lelkészét látogattuk meg, Lay Dezsőt. Nagyszerű volt egy idős testvért erősíteni az Úrban látogatásunkkal, szolgálatunkkal kimozdítani a csüggesztő magányból, és reményt adni további szolgálatához. Hálásak voltunk az Úrnak, hogy idős szolgája mutathatta meg nekünk a szennai református templom gyönyörű kazettás mennyezetét.
Bárcsak könyörülne az Úr, hogy ott is megteljék hívőkkel az Isten háza!
A Biblia azt mondja: *„Az igaznak emlékezete áldott...” (Péld 10,7)*

Bödös József

KÜLDETÉS

Krisztus munkatársi, készüljetek fel!

Krisztus munkatársi, készüljetek fel!
Jó hírt prédikálni induljatok el!
Buzgalommal telten szerte járjatok,
Szeretetben s hitben munkálkodjatok!

Munka sok vár rátok, induljatok hát!
Pusztít a bűn, átok merre a szem lát.
Béna vak és sánta gyógyulásra vár,
Lelki újulásra, ki bűn útján jár.

Krisztus drága vére lemos minden bűnt.
Sátán rémítése nem árthat nekünk.
Szent kegyelme művét zengje ajkatok,
Az Úr szántóföldjét járja lábatok!

Örömhírvivőknek útja mily kedves!
Szavuk üdvös ének, s mint a méz, édes.
Áldott égi béke csendül ajkukon.
Örvendj, Isten népe, s épülj szavukon.

J. B. Albertini

Az imádságok meghallgattattak

„Világosság ragyog a sötétben is a becsületesekre, attól, aki kegyelmes, irgalmas és igaz"(Zsoltár 112,4)

Jézus Krisztus azt ígérte, hogy küld valakit, aki a teljes igazság útján fogja vezetni azokat, akik bíznak benne. Róla szeretnék szólni egy velem történt eseménycsokor kapcsán.

Tavaly történt. Már 8 hónapja nem volt a szakmámban állásom. Sokat imádkoztam, hogy Isten rendelje ki nekem a helyet, ahol szolgálhatom őt. Hitem szerint már munkálkodott a háttérben, és ezért nem aggódtam. Jártam egyik állásinterjú után a másikra, de nem jött az imákra válasz. Várnom kellett.

Aztán az egyik helyről visszahívtak, ahonnan már a hivatalos elutasító levelet is megkaptam időközben. Eszembe sem jutott, hogy én valaha ott dolgozhatnék. Isten azonban mást gondolt. Mivel semmit nem veszíthettem, elmentem újra egy elbeszélgetésre, és felvettek. Egy olyan munkahelyre, ahova azelőtt soha nem akartam menni. De tudtam, most engedelmességet kíván Isten, akire életemet rábíztam. Nem volt könnyű belevágni, és kitartónak lenni. Belső vívódások és sok jajkiáltás közepette telt el az első 3 hónap, majd azt mondtam: „Feladom!" Ám belül egy halk hang azt kérdezte: „Nem a Lélek vezetése volt, hogy ide kerültél?" De fáradt voltam és megterhelt. Kudarcnak életem meg, hogy a mélyvízben kellett kapálódznom. Azonban nem várt változások történtek, és mentőöved is dobtak felém... így megértettem, maradnom kell.

Minden reggel, amikor utazom a munkahelyemre, van lehetőségem Isten írott igéjéből az aznapi erőt meríteni, és csendben lenni. Ez segített át a nehéz időszakokon és segít, azóta is tovább. Imádságaim reggelente nem csak a saját, de kollegáim életéért is szállnak Isten felé. És nem vagyok ott egyedül hívő keresztény, ami óriási áldás.

Tehát, mint említettem a Szent Lélek vezetett oda, bármennyire nem akartam menni. Rájöttem, ha engedek Neki, akkor még el is tudja rajtam keresztül végezni, azt, amiért odatett (vigasztalás, bátorítás, empátia). A helyemen vagyok, ezt biztosan tudom. Nemrég ebben még egy dolog megerősített.

Egy bizonyos vizsga, amitől nagyon tartottam. Hosszú heteken át küzdöttem a számomra új fogalmakkal, kifejezésekkel. Kértem Istent, hogy nyissa meg az elmémet a befogadásra, amit meg is tett. Sajnos elég sokféle kísértés keringett körülöttem, amíg tanultam. Többen azt mondogatták: „Készíts puskát, mindenki azt teszi".

Vívódtam... tényleg elég lesz-e a megtanult anyag a fejemben és Isten ereje számomra? Utóbbit megannyi esetben megtapasztaltam már, de most elbizonytalanodtam, hogy nem kellene-e mégis bebiztosítani magam? Bevallom, hogy az egyetemen az eredmény volt a lényeg számomra, és nem zavart, ha néha csalni kellett... De most másként szerettem volna eljárni, és ki is akartam próbálni, hogy mekkora a hitem az Úrban. Nagy volt a küzdelem bennem. A küzdelem közepette egyik kedves imatársam mondta: „Ha puskázol, akkor csak az eredmény lesz meg, az áldás nem". Tudtam, hogy igaza van...

Folyamatosan tanultam hát, és mellette imádkoztam, hogy Isten tegye áldottá azt a napot. Nagyon szerettem volna, ha nem hozok szégyent az Ő nevére sem bukással, sem csalással.

A 112. Zsoltár került elém a vizsga napján. Hittem, hogy ha a Lélek vezetett el arra a munkahelyre, ahol most lennem kell, akkor, ha továbbra is ott akar látni, meg fog áldani a megmérettetésen.

Az imádságok meghallgattattak. Tisztességesen harcoltam meg ezt a vizsgát, kedvessé tett Istenem a vizsgáztatók előtt, és felettébb szép eredménye lett.

Az Úr ismét bebizonyította, hogy ő mindent a kezében tart. Életem minden egyes mozzanatát. Megjutalmazza a becsületességet. Áldom Őt, aki jót tett velem és megerősítette hitemet, abban, hogy Ő mindenre ELÉG.

Elek Éva

Te azért járj a jók útján, és ügyelj az igazak ösvényeire! Mert a becsületesek fogják lakni a földet, és a feddhetetlenek maradnak meg rajta De a bűnösök kivesznek a földről, és hűtlenek kipusztulnak onnan. (Péld 2,20-22)

Ezernyi csillogó gyémánt

Gyermekkoromból nagyon szép emlék maradt az a tavaszi-nyári idő, amikor minden vasárnap a református templomba jártam féltestvéremmel és az öcsémmel. A féltestvérem konfirmandus volt, és kötelező volt neki járni a templomba. Engem is és az öcsémet is anyukám szépen felöltöztetett, és elküldött vele együtt.

A templom egy domb tetejére épült, hosszú lépcső vezetett az ajtóig, és rengeteg virág és bokor szegélyezte. Akkoriban egy kedves idős lelkész házaspár szolgált ott. A lelkész bácsi prédikált, Éva néni, a felesége orgonált. Nagyon kevés ember járt abban az időben az alkalmakra. Az ország vezetősége tiltotta az embereket a vallás gyakorlásától. Mi hárman mindig a karzaton kötöttünk ki. Segítettünk a „zenecsinálásban". Ugyanis az orgona csak akkor szólalt meg, ha valaki lábbal pumpálta a levegőt. Nagyon lelkesek voltunk. Még néha össze is vesztünk, hogy ki segítsen, de a legtöbbször a féltestvérem győzött. Hisz ő volt közöttünk a legnagyobb és a legerősebb. Mi akkor leültünk a karzaton lévő padra, hallgattuk a szent igét, és néztük, hogy játszik Éva néninek a keze az orgona billentyűjén. Ő egy nagyon kedves, türelmes, szép hangú ember volt. Nagyon szerettük őt. A mai napig is a fülemben van, ahogy beszélt hozzánk, mert annyi kedvesség volt a hangjában, és mindig mosolygott. Még arra is emlékszem, hogy hazafelé egy idős fejkendős néni megkérdezte tőlünk, hogy hol voltunk, aztán egy csokor illatos rózsaszínű rózsát nyomott a kezembe.

Kora nyáron volt egy felejthetetlen alkalom, lehet hogy pünkösd volt, erre már pontosan nem emlékszem. Csak arra, hogy valami kimondhatatlan öröm volt a lelkemben, és amikor véget ért az istentisztelet, a nyári zápor mindenkit bent tartott a templomban. Sütött a nap, és az esőcseppek is úgy hulltak, mintha ezernyi csillogó gyémánt esett volna a földre. Hamar elállt az eső, és mi kimentünk, de nem sétáltunk le a lépcsőn, hanem az épület köré épített párkányon álldogáltunk egy kis ideig. A fény, a csillogás beragyogta a környéket, ahogy a növények levelein legördültek a cseppek. Mintha Isten ajándékát kaptuk volna az égből, úgy lélekben, mint fényben. Sohasem fogom ezt elfelejteni. Sötét, borús napjaimban ezek a gyémántok még most is beragyogják az életemet.

Hálát adok az Istennek ezekért a lelki ajándékokért, és ezekért az áldott lelkészekért és alkalmakért.

Sz.-né L. Marianna

Visszatérő alapelvek

Az a gondolat fogant meg bennem, hogy mivel a katonaságban töltöttem el időt, és ismereteket szerezhettem e téren, talán az Igével összhangban szükséges lenne, ha megosztanám a hit és a hadi ismeretek között felötlött párhuzamokat. Nem akarok az élettel való kérkedés bűnébe esni, csak fontosnak tartom ezt, mivel nem akarok gyümölcstelen életet élni Krisztus Urunk testén belül és már egy ideje kerestem a módját, hogy lehetnék hasznára másnak. Tisztában vagyok vele, hogy emberi okoskodásnak nincsen helye Atyánk előtt, mert meg van írva, hogy hiába építik az építők a házat, ha az ÚR áldása nincsen munkájukon. Ez esetben úgy gondolom, hogy ha az Igével összevetem a katonai dolgokat, mégis elfogadhatónak bizonyulhatnak hívők számára is azok. Bár az Igében az áll, hogy keressük a békességet, és kövessük azt, mégis időszerű lehet megírnom ezeket, mert az ÚR Jézus is azért jött, hogy kardot hozzon. Alapvetően a hadi ismereteket hadtudományként nevezik meg manapság, mert az emberek észrevették, hogy törvényszerűségei vannak, mint más tudományoknak. Mi, akik hiszünk, tudjuk azért természetesen, ahogy Izráel esetében is látszott a Bibliában, hogy az ÚR a földi törvényszerűségeket hatályon kívül tudja helyezni. Ugyanakkor a megszerzett ismeretek ezen a téren az ÚR természetfeletti erejével összevetve érdekes távlatokat nyithatnak meg az ember számára.

Elsőként arra szeretnék rámutatni, hogy katonai szemmel nézve a keresztények helyzete különleges, mivel katonai szakszóval az ellenség "mélységében" tevékenykednek. Természetesen itt a szellemi ellenségre célzok. Ez azt jelenti, hogy nem hagyományos arcvonalakat kell elképzelnünk, hanem egységeket, melyek megszállt területeken végzik tevékenységüket. A nagyszerű hír az, hogy soha nem volt hadsereg (a keresztény katonákra – vagyis miránk célzok) jobb helyzetben, mivel azon túl, hogy a háború végkimenetele örökre eldőlt javunkra, olyan erőforrások állnak rendelkezésünkre a háború folytatására Jézus Urunk jóvoltából, mint senki másnak. Ezek az erőforrások azon túl, hogy bőségben való életet biztosítanak számunkra, azért is rendelkezésünkre állanak, mert az aratásban sok a munka, de kevés a munkás. A lelkeket ilyen körülmények között kell az Úrhoz vezetnünk, kinek-kinek a maga elhívása szerint.

Az Egyesült Államok statisztikailag nézve két és "fél" háborút tud vállalni egyidejűleg a Földön, ez semmi ahhoz a potenciálhoz képest, amelyet az ÚR nekünk rendelkezésünkre bocsájt, mert "Övé a föld, és annak teljessége". A mai napokban, különösen 2001 szeptember 11. óta az úgynevezett "asszimetrikus hadviselés" vált általánossá, amely kifejezés azt takarja, hogy nem hagyományos hadseregek mérik össze erejüket, hanem kisebb egységek állnak szemben komplett hadseregekkel, mint az USA esetében a terrorral szemben folytatott hadviselésében. A keresztények a világban bár nem tesznek ki olyan nagy létszámot – "legyetek a föld sója" –, szellemileg mégis fölényt élveznek a szellemi hadviselésben. A következő alapelvek visszatérőek lehetnek a hagyományos világban, és keresztény szemmel nézve is alkalmazhatóak lehetnek. Természetesen ez azt is jelenti, hogy én is szeretném elsajátítani a lent felvezetett dolgokat, amennyiben azok helytállóak – az Ige döntse ezt el. Ezek olyan fogalmak, amelyeket egy hagyományos katonai vezetőnek mérlegelnie kell, ha harcba indul:

Erőszámvetés – mielőtt valaki tornyot épít, ellenőriznie kell a költségeket, hogy ne szégyenüljön meg. A bővölködésünkhöz elengedhetetlen, hogy miután birtokba vettünk valamit életünk egy területén, azt meg is tudjuk utána tartani. A koszovói eset megmutatta, hogy nem volt elég a szövetségeseknek a légifölényük, végül fizikailag is meg kellett szállniuk az adott területet, ha ott befolyást akartak gyakorolni. Az ÚR lépésről lépésre ruház ránk áldásokat. Iránta tanúsított hűségünk ebben kiemelt fontosságú, mert aki a kevésen hű, arra a sokat is rábízzák. Nem lenne helyénvaló, ha a nagy áldásokat akarnánk egyből magunkénak tudni kezdet kezdetén.

Alkalmazkodás – A mindenkori harchelyzethez alkalmazkodni kell. Hívők esetében persze ez nem azt jelenti, hogy a körülmények határozzák meg döntéseinket, mert meg van írva, hogy változzunk meg értelmünk megújulásával, hogy megítélhessük, mi az ami jó, ami az Úrnak tetsző és tökéletes. Életünk szakaszait – mivel lelki házzá kell épülnünk –, fejlődés kell, hogy jellemezze. Elengedhetetlen, hogy a már megismert Igei igazságokat mindig magasabb szinten alkalmazzuk.

Állóképesség – Fizikailag, és szellemileg is állóképesnek kell bizonyulnunk, mert az ellenség, akivel harcolunk, így győzhető le. A wagrami csatánál történhetett (a francia polgári forradalom után), amikor egy francia katonai négyszög végig megtartotta a formációját, és a franciák így győzhettek. Péter is úgy szabadulhatott ki, hogy a gyülekezet kitartóan imádkozott érte.

Stratégia és taktika – A taktika mindig egy akár szemmel áttekinthető területre vonatkozik, a stratégia pedig mindig átfogóbb ennél. A Sátán taktikája mondhatnánk egy hívőnek az életére, annak munkahelyére összpontosul, stratégiája a gyülekezetekre irányul. Ugyanígy nekünk is kell, hogy legyen ellene stratégiánk és taktikánk, egy "látás" melyet az ÚR Jézus tud megadni: "mert egy a ti tanítótok, a Krisztus".

Motiváció – Elengedhetetlen, hogy megfelelő motivációnk legyen. A vezetés- és szervezéselméletben szerepel olyan fogalom, hogy "célkitűzéselmélet". Ez annyit takar, hogy a beosztottak akkor fognak jobban teljesíteni, ha a vezetésnek sikerül a saját céljait a beosztottak céljaivá tenni. Az ÚR Jézus kijelentette, hogy aki követni akarja, vegye fel a keresztjét, mert az Ő terhe boldogító.

Terep – Mi válasszuk meg a terepet, ne az ellenség. Ez azt jelenti, hogy előnyünkre fordul, ha mi alakítjuk ki környezetünk. Az ÚR Jézus sokszor olyan helyeken mozgott, ahol nem voltak bálványok – a természetben –, ahol pedig voltak, gondoskodott róla, hogy ne legyenek, mint a templom megtisztításakor. Környezetünket ezért kell szellemi értelemben "tisztán tartanunk". Harmadik Dareiosz Gaugamelánál gondosan előkészítette a terepet a makedón Alexander ellen, aki azonban így is nyert. Ezzel azt akarom hangsúlyozni, hogy mi Jézus által minden terepen győzni tudunk.

(folytatjuk)

Kahr Gábor

Az Alkotó ujjának nyoma

Már gyermekkoromtól kezdve sokszor ámulattal tekintettem Isten látható teremtett világára. Nappal a növényekre, a földön nyüzsgő állatokra, a levegőben repdeső színes tollú madarakra. Éjjel pedig a káprázatos, csillagos égre. Sajnos én nem tudom olyan szépen megfogalmazni a nappal és éjjel látottakat, miként a Biblia könyveinek írói. Közülük most csak háromra szeretném felhívni a kedves olvasó figyelmét, a Zsoltárok könyvéből. A nyolcadik zsoltár 4-5. versét, a 19. zsoltár 2-4. versét, és a 104. zsoltárt. Ahogyan a zsoltár íróit, úgy engem is mindig ámulatba ejtettek az Alkotó láthatatlan kezének szemmel látható alkotásai. Közülük néhányat emlékezetből szeretnék közreadni.

Szülővárosomban, gyermekkoromban, nyári estéken többször is ámulatba ejtett engem az „északi fény", mint egy hosszú rózsaszínű fátyolfelhő, úgy jelent meg a derült, csillagos égen. Szépségét nem is tudom leírni. Abban az időben láthattam több meteorhullást. Az egyik félelmetes vakító fénnyel borította be az éjszakai tájat. A másik látható jelenség, szintén nyári éjszakán, félelmetes vörös fénnyel borította be a horizont egy kisebb részét. Sokan azt hittük, hogy a szomszéd falu házai lobbantak lángra, és azoknak fénye vetítődött az éjszakai égboltra. Ám ez csak csalóka látszat volt.

Fiatal koromban sokat voltam úton éjszaka is. Jól emlékszem, hogy az út melletti füves sávban szentjánosbogárkák világítottak. Egyet fölvettem a tenyeremre, és ott is világított parányi fényével. Ez a kis bogár is a Nagy Alkotóra irányította figyelmemet. De a legjobban akkor ámultam el, amikor egy pontszerű, parányi piros bogár repült a tenyeremre, mint valami parányi repülőtérre. Repült is, mozgott is. Úgy tekintettem rá, mint a bölcs Alkotó csodálatos parányi művére. Rádöbbentem arra, hogy Isten alkotásai utánozhatatlanok. Nekem nincsen mikroszkópom, melyen keresztül megfigyelhettem volna kinagyítva ezt a pontszerű bogarat.

Egy szép nyári délutánon hitvesemmel Pápán tartózkodtam, és a pápai erdős park egyik tisztásán megpihentünk egy padon. Körülöttünk az évszázados fák lombjai susogtak az enyhe nyári szélben. A sűrű lombok között éneklő madarak hangja és a lombok zenéje gyönyörködtetett minket. Úgy éreztük magunkat, mintha csak ketten lettünk volna a bölcs Alkotó hatalmas templomában, melynek a kéklő ég volt a mennyezete. De valósággal csak a hívő ember látja meg a bölcs Alkotó ujjainak nyomát, amely a látókörébe kerül.

A napokban olvastam kutató tudósok vizsgálatait kicsi rovarokon. Ámulatba ejtett engem, és szinte hihetetlennek tűnt, hogy a szitakötőnek, közel 30 ezer szeme van. És minden irányban lát. Nos, ilyen remeket csak az élő Isten tud alkotni! Vagy gondoljunk az érett búzakalászra egy vékony, hosszú, lengedező száron, ahol egy valóságos kenyérgyár van. Minden érett búzakalász a bölcs Alkotóról tesz bizonyságot. Sokan próbálják utánozni Isten alkotásait, de hiába fáradoznak, mert azok: utánozhatatlanok.

Eszembe jutott ifjúságom 6 éve is, melyeket a Mátra hegyei között tölthettem el. Nyáron a nagy tölgyerdőben száraz galyakat gyűjtöttem téli tüzelőre. És az Isten szabadtéri templomában felzendült ajkamon a 145. halleluja ének első verse. Annak éneklésével dicsértem bölcs Alkotómat. „Nagy Istenem ha nézem a világot, melyet teremtett szent legyen szavad. Ha itt a földön millió fényt látok, kiket igazgatsz s táplálsz egymagad. Szívem feléd ujjong örömtele, mily nagy vagy Te, mily nagy vagy Te." Zengő énekemet a susogó, nagy zöld lombú orgona kísérte. Ottlétem idején télen és nyáron a bölcs Alkotó remekműveit csodálhattam. Leírni sem tudom azt a gyönyörű nyári naplementét, amikor álltam a hegytetőn, alattam felhők takarták a tájat, és itt-ott a felhők fölé emelkedett egy-egy kisebb hegycsúcs. És a lemenő nap fényében úgy láttam az alattam elterülő felhőt, mint egy rózsaszínű asztalterítővel leterített hatalmas felhőasztalt. Felejthetetlen szép látvány volt.

Jób könyvéből vett rövid idézettel szeretném befejezni a bölcs Alkotó remekművéről szóló írásomat. A 42. részből az első öt verset idézem: *„Jób pedig felelt az Úrnak és monda: Tudom hogy Te mindent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól amit elgondoltál. Ki az – mondod – aki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem: csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom. Hallgass kérlek, én had beszéljek: én kérdezlek, Te pedig taníts engem! Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban."*

Ezért én, a föld kicsi paránya sem tehetek mást, mint azt, hogy Jób alázatával mélyen fejet hajtok a bölcs Alkotó előtt. És énekben, imában dicsőítem Őt kezeinek csodálatos alkotásaiért, melyeket azért alkotott, hogy a képmására alkotott ember gyönyörködhessen bennük, és magasztalhassa szent Nevét!

Pecznyík Pál, Celldömölk

PÁLYÁZATI HÍREK

Előző pályázatunkat,

Mily bölcs az Alkotó

sokan sokféleképpen értelmezték. Nagyon örültünk ennek, s biztatjuk kedves olvasóinkat, hogy a jövőben is bátran írjanak nekünk. Legújabb pályázatunk témáját a 15. oldalon találják!

A beküldött írások közül az alábbiakat jutalmaztuk:

Brumár Jánosné – Bakonszeg
Cizikné Hrubecz Mária – Dinnyés
Hollóssy Imréné – Kiskunhalas
Juhász János – Bekecs
Kahr Gábor – Győr
Klucsik Gézáné – Budakeszi
Kovács Hajnalka – Csögle
Kovács Sándorné – Miske
Leszlauerné S. Éva – Győr
Lévai Tibor – Zalaegerszeg
P. Arany Júlia – Tahitótfalu
Pecznyik Pál – Celldömölk
Peres András – Szlovákia
Révész Andrásné – Kisvárda
Szőnyiné Lippa Marianna – Oros

A radnóti fecskék

A radnóti gyerekek hiába várták haza az idén a fecskéket. Nem hozta meg őket a tavasz. Pedig már az egész Balog völgye virágba öltözködött a tiszteletükre. Hófehér kökénybokrok nézegették magukat a víz tükrében. Gólyahír virágok arany szeme nevetett fel rájuk. Harangvirágok harangoztak eléjük:
– Jönnek a fecskék, jönnek!
Nem jöttek biz azok. Egy-egy seregük átvágódott a falu fölött, keringett is fölötte, mintha gondolkozóban volna, de aztán csak elsuhogott másfelé. Volt olyan is, amelyik jajveszékelve szántotta a földet a szárnyával, de aztán az is csak továbbröppent. El, el a radnóti határból!
No, a szúnyogok, meg a legyek örvendeztek is ennek nagyon. S nagy boldogan zümmögték, döngicsélték körül a radnótiakat:
– Sose búsuljatok, emberek. Szebb a mi nótánk, mint a fecskéké.
Szegény radnótiakra rá is fért volna a vigasztalás, mert nagyon szomorúan tekintettek az égre.
– Jaj már minékünk, ha az Isten madárkái is elhagytak. Nekik sincs már hajlékuk Radnóton. Nem néz már miránk le a jó Isten sem az égből.
Csakugyan hamvas felhőfátyollal takarta el az orcáját a nap. Még a múlt tavaszon Radnótra sütött legörömestebb a Balog mentén. Bogárhátú, tiszta házaira, muskátlis, százszorszépes ablakaira, mályvarózsás kertjeire, piros képű, nevetős szemű, nótás ajkú népére.
Hol vannak most már a virágos házak, hol a nevetés, hol a nóta? Mind megették azt tavaly nyáron a piros tűzmadarak. Ledőlt falomladékok temették be a virágos kerteket, kormos szarufák meredeznek az égre, mint valami óriás kéznek az imádkozó ujjai. Csupa szomorúság itt minden. Hallgatagon járnak kelnek az emberek a háztalan utcákon. Még ahol építenek is, ott is tompán csattog az ácsszekerce. Mintha az is azt csattogná:
– Nem ér ez semmit. Nem lesz többet Radnót. Elkerülik az Isten madarai még a helyét is.
Elég fájdalom az a kicsi madarak szívének is. Azért csicseregtek röptükben olyan sírva-ríva. Nem a régi fészket siratják ők, ahelyett ragasztanának másikat: de hová? Nincsen ereszalja, nincs hajnalkavirágos tornác, nincs leveles kapu.
Újfaluba, Czakóba, Iványiba, meg a többi szomszéd faluba kvártélyozták be magukat az idén a radnóti fecskék. Ott is mindenütt derék magyar nép lakik, szívesen befogadja zsellérnek az Isten madárkáit. Még örül is neki, hogy így megszaporodtak az idén az ő határukban a fecskék.
Annál jobban elkeseredtek a radnótiak. Volt köztük, aki szemét törülgetve sóhajtotta el magát:
– Jobb lesz nekünk elbújdosni erről a tájról, amit már a madár is elkerül. Hogy maradhassunk mi akkor radnótiak, ha Radnót nincsen?
S arcról arcra, szívről szívre egyre terült a szomorúság felhője. S az Isten tudja, mi lett volna a vége a nagy bánatnak, ha egy reggel arra nem ébrednek a radnótiak, hogy majd fölveti a határt a nagy fecskecsicsergés.
Ott ültek az Isten apró kőművesei kútágasokon, félig égett fák kizöldült gallyán, épülő házak ormán, füstös falomladékokon. S olyan fürgén forgatták a kis fejüket, olyan sebes ficsergéssel tanácskoztak, hogy a radnótiak mindjárt kitalálták, mi történik itt:
– Országgyűlést tartanak a radnóti fecskék.
Azt tartottak azok csakugyan. Visszahozta szegényeket a szívük Radnótra. Megérezték, hogy csak itt vannak ők igazán itthon, azon a földön, amelyen születtek.
– Dévilik, dévilik, ugye, hogy jó lesz itt?
– ezt kérdezték az öregek.
– Itt, itt, itt, jó lesz itt! – felelték vissza a fiatalok. Azzal hirtelen fölrebbent az egész sereg, mint mikor az őszi faleveleket felsodorja a forgószél a magasba.
– Elmennek, elmennek! – ijedeztek a radnótiak.
Dehogy mentek pedig, dehogy! Szépen leszálltak párosával. Csak azt keresték a magasból, hol lesz legjobb fészket rakni.
– Csicseri, ficseri, ide ni, ide ni! – röpködték körül az üres udvarok nekilombosodott fáit.
Mire a nap fölszárította a harmatot, akkorra már ment a munka nagyban. Gyúrták a sarat, szórták a szalmát, villa formájú ágakba rakták a gömbölyű fecskeházakat. Egyik rakta a falat, másik hordta a nekivalót.
– Csicseri, szalma ké-é-é-ék!
– Ficseri, van elé-é-é-ég!
– Add errébb, csicseri!
– Hozom már, ficseri!
Alkonyatra már a maguk házában laktak a radnóti fecskék. Mégpedig fák ágára rakott házban. Pedig a fecskének nem szokása fára fészkelni. Ezt csak a radnóti fecskék eszelték ki, hogy el ne kelljen nekik szakadni a szülőfalutól.
Boldogan fohászkodtak a húnyó nap sugaraiban, és vidám csicsergéssel kívántak jó éjszakát a radnótiaknak. Azok se kívánkoztak már el a falujokból, jaj, dehogy kívánkoztak! Visszajöttek az Isten madárkái, visszajött velük a szerencse, az áldás, a jókedv, az öröm. Az épülő házak körül nevetve sürgölődtek az emberek, boldogan nézték, hogy magasodnak a falak s muzsikaszónál szívesebben hallgatták, milyen vígan csattog az ácsszekerce:
– Ne féljetek, emberek, falu lesz Radnótból megint. Példát mutatnak az ég madarai!
Az ég madarai már akkor álomra készülődtek. Egyre halkuló csicsergésüket illatos szellő hordta szét a Balog völgyében:

Adjon Isten, fittyfiritty,
Szép jó éjszakát,
Virrassza ránk, fittyfiritty,
Rózsás hajnalát.

Móra Ferenc

Tudod-e?

Az alábbi Biblia versekben állatok nevei szerepelnek. Beküldendő a kiegészített bibliavers és a pontos igehely. A megfejtés mellé kérjük odaírni a nevet, életkort és a gyülekezetet, ahova jártok. Az első tíz helyes megfejtőnek jutalmat adunk!

Az _____ ismeri gazdáját, a _____ is urának jászlát, de Izráel nem ismer, népem nem ért meg engem.

Jézus így válaszolt: „A _____ van barlangjuk és az égi _____ van fészkük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.”

Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja _____ mellett, és ha jött egy _____ vagy _____, és elragadott egy _____ a nyájból, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából.

Ráhel közben fogta a házibálványt, egy ____ _____ nyergébe tette és ráült.

Ha olyan magasra szállsz is, mint a _____ _, és ha a csillagok közé rakod is fészkedet, onnan is ledöntlek – így szól az ÚR!

ÚJ PÁLYÁZAT – TESTVÉRRE TALÁLTAM

„Jó néhány éve már, hogy frissen érettségizve egy iskolai kórussal külföldre kellett indulnom – először életemben. Akkoriban nem egészen úgy indult az ember külföldre, pláne, ha az tőlünk Nyugatra esett, mint manapság. Útlevél intézés, ilyenolyan engedélyek, repülő út, nyelvi nehézségek, idegen kultúra, tíz napon keresztül egy ismeretlen család vendégének lenni – mind-mind fenyegető rémként tornyosult előttem, és az indulás előtti éjszaka nem is igen tudtam aludni a várható izgalmak miatt.

Amikor aztán megérkeztünk egy dániai kisvárosba, és vendéglátóink magukkal vittek egy osztálytársammal az otthonukba, a helyzet még kellemetlenebbre fordult. Rettentő zavarban voltak – mi is. Ők alig beszéltek angolul, németül sokkal inkább. Mi botladozva beszéltünk angolul, németül egyáltalán. Az első óra kínok között telt, lassan már egymáshoz is akadozva szóltunk, amikor a könyvespolcon megláttam egy gyönyörű feliratot: Bible, azaz Biblia. A szívem megdobbant: lehet, hogy hívőkhöz kerültem? Elővettem a zsebemből a saját kis Újszövetségemet, és kézzel-lábbal megbeszéltük, hogy én is ezt olvasom... A házigazda levette a Bibliát, és egy igeversre mutatott: *„Te pedig jól tetted, hogy eljöttél..."* Már lapoztam is, és ment a válasz egy másik igeversen keresztül. Nem hívő osztálytársam elképedve nézte, ahogy feloldódik a feszültség, és megindul a beszélgetés, ahogy örülünk egymásnak, mert testvérre találtunk! Mintha csak a kedves ének sorai elevenedtek volna meg:

Nincs Krisztusban Kelet, Nyugat, És nincsen Észak, Dél,
Csak egy közösség általa, Hol földön ember él.
Őbenne egy lesz minden szív, És testvérre talál,
Mert összeköt szolgálata, Mint szent arany fonál.
Jer, adj kezet, egy a hitünk, Bár más színünk, fajunk,
De egy Atyánk van mennybe' fent: Így testvérek vagyunk!
Egymásra lel Kelet, Nyugat, Krisztusban, Észak, Dél,
Őbenne egy minden hívő, Ki itt a földön él."

Talán Önnek is van ehhez hasonló kedves megtapasztalása! Az élet számos területén jelenthet váratlan örömöt, megoldást, vigasztalást, amikor kiderül: az ismeretlennek vélt helyzetben testvéri kéz nyújt segítséget. Kérjük, osszák meg velünk!

A borítékra kérjük írják rá: ***Pályázat!*** *A pályázat mottója:*

„Testvérre találtam!"

Beküldési határidő: ***Július 10.*** Az első 15 beküldőt jutalmazzuk!

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjetek az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Lelkiposta	Riportbeszélgetés

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

MILY BÖLCS AZ ALKOTÓ!

Sokszor felvetődik bennem a kérdés: Vajon miért gondoljuk, hogy Isten, aki mindent megtervezett és meg is teremtett, megfosztotta volna az emberen kívüli teremtményeket a kommunikáció lehetőségétől? Íme két eset, amely az ellenkezőjére utal.

Néhány napja egy hatalmas viharban megsérült egy rakétaborókánk, amely számos madárfészket rejt. A gerle a félig kidőlt fán is a fészken maradt, mintha saját testével próbálta volna akadályozni a tojások kipotyogását. Párja kétségbeesetten szállt ide-oda a mellette levő fa ágain, de persze segíteni nem tudott, hogyan is tudhatott volna…

Amikor feleségemmel kimentünk helyreállítani a dolgokat, a gerle párja fejmagasságban a szomszéd fa ágára telepedett és szemmel láthatóan nagyon helyeselte munkánkat. S amikor végre újra egyenesen állt a fészektartó, a csapkodó eső és a viharos szél ellenére a két gerle ünneplésbe kezdett. Búgtak és fejükkel egymást cirógatták – olyan szerelmesen, mint aki mit sem akar tudni a környezet alkalmatlanságáról. Ha jól sejtem éppen nagyon örültek – egymásnak, a megmaradt fészeknek, s talán a következő generációnak, amely már a fészek mélyén lapul, egyelőre tojás alakban… (S talán annak is, hogy az ember néha azt teszi, amire teremtették: oltalmazza és segíti a rábízott többi teremtményt…)

Néhány évvel ezelőtt megrázó tapasztalattal lettünk gazdagabbak. Egy csendes szombat alkonyon udvarunkban landolt egy szárnyaszegett galamb, talán kővel dobhatta meg valaki, vagy csúzlival találhatták el a szárnyát. A lényeg az, hogy nagy nehezen elvergődött hozzánk, s szinte lepottyant a pincénk elé… A legrosszabb helyre érkezett – gondoltuk, hiszen kutyánk nem igen tűrt maga körül semmilyen mozgó lényt, úgyhogy megfogtuk szépen és áttessékeltük az üresen álló szomszéd telekre, ahol legalább egy kutyával nem kell viaskodnia…

Ezzel a galamb ügy lezárult – gondoltuk mi. Ám vasárnap délben, amikor hazaértünk az istentiszteletről, egy meglehetősen izgatott kutya fogadott, és alig szálltunk ki az autóból, már vitt is bennünket nagy csaholással az udvar végében álló farakáshoz. El nem tudtuk képzelni az izgalom okát, ám amikor odaértünk, a fa alól elősétált a tegnapi galamb. Kutyánk elénk feküdt és minden eszközzel magyarázta, hogy ne küldjük el új barátját…

Ha hiszik, ha nem, döbbenten meredtünk egymásra. Az egész helyzet – pláne Tappancs kutyus addigi előéletét tekintve – hihetetlennek tűnt. A galambnak félni kellene, de nem: ott totyog a kutya orra előtt, s mindketten úgy néznek ránk, amitől a legádázabb gazda szíve is meglágyulna… (Legkisebb lányom azonnal el is nevezte a röpképtelen jövevényt Tityitottynak esetlen járása miatt.) Hogy egyezhettek ezek meg?

Minek szaporítsam a szót. A következő néhány hétben nálunk gyógyulgatott a madár – legalábbis mi azt reméltük. Gyakran végigsétált az udvaron kutyai díszkísérettel, hogy aztán legnagyobb elképedésünkre ihasson Tappancs itatójából - ami korábban azonnali elhalálozáshoz vezetett volna -, éjszaka maga búját egy rács mögé, ahol védve volt az éjszaka vadászó mindenféle ragadozóktól, s persze néhány lépésnyire tőle ott hevert újdonsült testőre is.

Aztán egy nap keservesen szűkölő kutya fogadott bennünket. Tityitotty élete véget ért. Valószínűleg nemcsak szárnya sérülhetett, s mi azt nem vettük észre. Ám kutyánk még napokig feküdt azon a helyen, valósággal gyászolva, ahol galamb barátját utolérte a végzet, szemében mély fájdalommal…

Azóta különösen figyelem a környezetemben élő teremtményeket. S ahogy látom azt a tervszerűséget, amellyel dolgoznak, ahogy a fészket építik, ahogy gondoskodnak utódaikról, mindez az Alkotó bölcsességéről beszél a számomra. S néha még az a kérdés is felvetődik bennem: lehet, hogy az a rigópapa, aki minden este kéményünkön tartja fél órás áhitatát – a legszebb dallamokat cifrázva az ég felé –, többet tud a hálaadásról, mint egyik-másik ember?...

Kulcsár Tibor

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428